

Kérdezz - felelek

Az utóbbi időben két ügy biztosan foglalkoztatta a ralit és az autósportot szeretőket. E két témakörben kérdeztünk újságírókat, versenyzőket, rajongókat, hogy mondják el véleményüket. A válaszok száz százalékban a nyilatkozók saját véleményét tükrözik, mi pedig semmilyen kommentárt nem fűzünk hozzájuk.

Mi a véleménye az elrendelt sportorvosi vizsgálatokról és igazolások körül kipattant ügyről?

Oroszlán Tibor „Függetlenül attól, hogy hogyan és miért pattant ki, nekem erről pontos információm nincs is, ezt rendbe kell tenni. Azt gondolom, hogy az MNASZ vezetősége ebben a kérdésben jól döntött. Évek óta probléma a versenyzők körében a sportorvosi kérdése, mármint olyan értelemben, hogy évek óta hallani, hogy úgy zajlanak a sportorvosik, ahogy most bebizonyosodott. Gondolom ez most egyszer és mindenkorra rendbe lesz rakva, és többet nem fog gondot okozni sem a versenyzőknek, sem a Szövetségnek.”

Bessenyei Krisztina: „Ezt csak hallomásból ismerem, és olvastam a kiadott közleményét az MNASZ-nek, mindenesetre furcsának tartom az indokot. Nem tudok hozzáfűzni többet, csak furcsának tartom, hogy ilyen előfordul év közben. Igazából nem látom ennek a dolognak a miértjét. Többet nem tudok a dologról, csak, hogy mindenkinek el kell mennie most orvoshoz, ezért nem is tudok mélységében állást foglalni az ügyben.”

Maruzsi László: „Nyilván nem értek vele egyet, hogy csak úgy beleütögessék az autóversenyzők a bélyegzőt maguknak. Azért annyi fáradságot vegyenek maguknak, hogy két évente vagy évente elmenjenek

a sportorvoshoz. Magyarul mondva én ezt szigorúan kezelném. Régen én is sokat csibészkedtem, de a sportorvossal soha nem játszottam.”

Dudás „Kokó” Gyula: „Visszanyalt a fagy. És ehhez csak annyit fűznék hozzá, hogy ha valaki valamit elkezd, akkor nem árt, ha előtte körbenéz a saját háza táján is.”

Kőváry Barna: „Mit ne mondjak, érdekes. Ez az egész, ami az MNASZ-en belül most zajlik, az mondhatjuk, hogy dráma, és akkor így diplomatikus maradtam.”

Katona Zsolt: „Istenigazából azt tudom neked erre mondani, hogy kényszerpályára állította magát a jelenlegi vezetés. Elindítottak egy lavinát, amiből csak ez volt a kiút. Belekötöttek Bódis Kálmánba, aki elkezdte verni az asztalt, és végül ő nem azt mondta, hogy az övé frankó, hanem, hogy itt senkié nem frankó. Ezzel indul a lavina, amire már nem tudott mit lépni a vezetés, mert különböző rendőrségi vizsgálatok indultak. És ez az egészségügyi káosz, ami jelenleg van, az összevonás, ami a Sportkórházban is van... Egy csomó orvos nem is tudta, hogy már nem jogosult kiadni ilyen igazolást. Ez nem csak nálunk, hanem én úgy tudom, a többi sportágakban mindenütt rumlis.”

Jedlőczky László: „Meglépetésszerűen ért a dolog. Nem tudom, miért kell ezt most feszegetni. Azt gondolom, ha itt problémák vannak, ezt az évet már hagytam volna végigmenni, és jövőre egy szigorúbb vizsgálatot kellett volna bevezetni.”

Földy Attila: „Úgy tűnik, ez olyan dolog, mint ma minden Magyarországon: pénzért bármit. Tulajdonképpen a versenyzők érdeke is, hogy ne essenek össze a versenyen, lásd azt az extrém meleget Veszprémben. Ilyen esetben például nagyon fontos, hogy a szíve rendben legyen a versenyzőnek. Most úgy tűnt, hogy sok esetben a versenyző ad

az orvosnak pénzt, és bemegy a pecsétért. Ezt komolytalannak tartom. Szerintem mindenki számára az volna a megoldás, hogy ugyanazért a pénzért, amit zsebbe tesznek adott esetben az orvosnak, egy központi vizsgálattal mindenkinek kötelezően rendben lenne a sportorvosija. Én azonban még egy dolgot kötelezőnek gondolnék. A pszichológiai alkalmasságot is vizsgálnám.”

Varga Roland: „Azt gondolom, hogy hatalmas csúsztatás az egész, pár ember nézeteltéréséből adódóan. Nem mertek megtenni egy olyan lépést, ami egy kollektív ellenszenvet váltott volna ki, és megpróbálták lefinomítani. Ezzel olyan versenyzők is hátrányba kerültek, akinek abszolút nem kellett volna. Tehát az amiket lehet hallani róla, az mindenhol csak csúsztatás. A valóság szerintem az, hogy két-három ember összetűzött, nézeteltérésbe keveredtek, a Szövetség plusz bevételt akart, de volt közöttük olyan jó politikus, aki azt mondta, hogy finomítsuk le a dolgot. Na most ezzel azt érték el, hogy a Magyar Nemzeti Autósport Szövetség alatt lévő összes tagnak, de ha csak a raliról beszélgetünk, akkor is jelentős mennyiségű emberről beszélünk, szóval nekik csináltak plusz felesleges napot, és egy hatszáz forintos költséget minimum, plusz még ami idő kiesik, nem tudom, kinek milyen pénzügyi kieséssel jár. Ez így hülyeség volt. Így kollektíven nem szabadott volna megtenni. Ha ténylegesen tudják, és bizonyítható a csalás, akkor hivatalosan pellegérré állítani, megmutatni, hogy csaltak, így csaltak, és ez lesz a büntetése. Inkább, mint az egész autósport társadalmat újra elővenni és újra meghurcoltatni egy ilyenrel. Úgyis kaptunk idén már hideget-meleget, ez most pont kellett...”

Mi a véleménye az MNASZ elnöksége által kiadott, RallyRacing magazint sújtó határozatáról?

Oroszlán Tibor: „Szerintem abszolút nem szerencsés, ha egy társadalmi, vagy állami szervezet – mert egy magánszemély megengedheti magának

–, hogy úgy dönt, hogy egy újságot bojkottál. Egy társadalmi szervezet ezt nem teheti meg. Főleg nem azzal az indokkal, hogy ez az újság esetleg kritikai hangvétellel élt vele szemben. Mert két eset lehetséges. Az újság vagy igazat ír, vagy nem. Ha igazat ír, akkor az, aki betiltja a lapot, az saját magáról állít ki bizonyítványt. Ha meg nem, akkor arra vannak törvényes módok Magyarországon, helyreigazítás, sajtóper, satöbbi, amivel elégtételt vehet magának, az, akiről nem írtak igazat. Ez az embargó, hogy így fejezzem ki magam, ez nevetséges. Ezt a dolgot én mélységesen elítélem. Én mindig a kompromisszum híve voltam, vagyok és leszek is, de azt, hogy valakit tiltunk és megpróbálunk erővel vagy hatalommal kordában tartani, ez nagyon rossz, nagyon buta politika, és elítélendő számomra.”

Maruzsi László: „Nem tudok róla mélyrehatóan, de nekem nagyon tetszett az újság, amit most olvastam. Hogy ez a döntés született, ott biztos az lehet, hogy valakinek volt egy sérelme, és akkor az most visszaél a hatalmával. De a mai világban ez egy vicc, hogy az MNASZ azt mondja, hogy nem akkreditálhat egy cég. Ez nevetséges lenne.”

Dudás „Kokó” Gyula: „Azt hiszem, hogy mindenki, aki újságírók és a köz véleményét kirakja a falújságra, annak azzal kell szembetalálkoznia, hogy a 60-as évek már elmúltak. Tehát én azt hiszem, hogy egy véleménykülönbség nem vezethet arra, hogy azokat az embereket a pályáról ki kell tiltani. Hisz a versenyzők sem úgy látják ezt a jelen rali bajnokságot nagyrészt, mit a vezetőség. Ezt nyugodtan leírhatod, engem nem tiltottak le, én nem vagyok az MNASZ alkalmazottja. A választások alkalmával nyitott ablakot, és átláthatóságot hirdettek, ma pedig azt hiszem, a nyolcadik hónapban, még mindig nincs meg a számszaki beszámolója az elnökségnek a 2007-es évről. Szerintem inkább azzal kéne foglalkozni, ami a sportolókat érdekli, egyébként meg hagyni mindenkit, hogy tegye a dolgát. Az újságíró, ha rosszindulatú, az előbb-utóbb úgyis kiderül. Ilyen akkreditáció-visszavonásos döntés már az előző elnökség és

az én szakág vezetésem ideje alatt is történt, de így utólag nem tartom jó döntésnek azt sem. Nem ez a járható út, egészen biztos vagyok benne. Ha az igazságok leírása bűn, az baj. A legrosszabb dolog, ha félünk. Ha egy versenyzőnek attól kell félnie, hogy nem kap majd licenszet, az baj. Inkább az ígéretetek betartása lenne a fontosabb. És még valami. Én azt gondolom, hogy az újságnak a legnagyobb reklámot azzal csinálják, hogy azt mondják rá, hogy tiltott. Szerintem külön köszönőlevelet fog az újság hamarosan küldeni, mert a példányszám úgy meg fog nőni, és az embereket még jobban fogja érdekelni az, ahol le merik írni azt, amire nem válaszolnak egy másik cikkben, hanem hatalmi szóval megpróbálják betiltani. A hatalmi szó a lényeg, mert ma szerintem demokrácia van.”

Kőváry Barna: „Ha jól emlékszem, pont Guttenberg óta van sajtószabadság, az pedig 1848 környéke. Tehát nem hiszem, hogy ennek ez lenne a megoldása. Ami furcsa, és szembeötlő, hogy ez ilyen tipikus hirtelen vagdalkozó, mondjuk, reagáljunk valamit nagyon gyorsan dolog volt, és szerintem ezt teljesen máshogy, normálisan, diplomatikus úton is el lehetett volna intézni. Nem tudom, hogy ezzel jót cselekedett-e a vezetés, de én nem látok bele annyira. Ám az biztos, így az újságírókkal, laptulajdonosokkal beszélve, hogy mindenkinek kiült a té betű az arcára, többek között az enyémmre is. Ehhez nem szeretnék semmiféle kommentárt fűzni, én 13 éve folyamatosan harcban voltam a Nemzeti Autósport Szövetséggel, az utóbbi időkben ez enyhülni látszik, úgyhogy nem szeretnék megint én lenni az éllovas és a golyófogó lenni. Az idő minden problémát meg fog oldani, kérdés az, hogy hogyan.”

Katona Zsolt: „Ez úgy, ahogy van, nevetséges. Nem is nevetséges, felháborító. Én úgy gondolom, hogy az újság pártatlan maradt, mindenkinek a véleményét leköszölte, mindenkit meghallgatott, most egy ilyen párbeszédnél, ahol a versenyzők kinyilvánítják a nemtetszésüket, akkor nem feljelentgetni kell, meg tiltani, hanem reagálni kell rá. Tudok

olyat, aki a jelenlegi vezetés tagja, de mégis azt gondolja, hogy ez egy hülyeség.”

Jedlőczky László: „Mi elemeztük itt páran ezt a kérdést. Sok tekintetben azt gondolom, hogy ez nem biztos, hogy helyénvaló. Megmondom azt is, hogy miért. Az, hogy valaki valakivel nincs jóban, ellentétek sújtják őket, akkor nem gondolom, hogy ez a megoldás. Másrészt pedig van egy jó pár dolog, ami alapvető jogokat sért. Az, hogy valakinek megtiltom, hogy nyilatkozzon valakinek, az nem túl etikus, semmilyen szempontból. Ez az én személyes véleményem.”

Földy Attila: „Volt már erre példa az előző vezetés ideje alatt is, pont a mi könyvünk kapcsán. A sajtószabadság kapcsán pedig nincs jog, ami ezt lehetővé tenné, hisz tudjuk, hogy a hír szent a vélemény szabad. Legyen az MNASZ-nak saját újságja, itt az lehetne a megoldás. De nem értek egyet az akkreditáció visszavonásával sem, bár nem ismerem, hogy miket írt a lap. A vezetőségnek pedig el kellene gondolkodnia azon, hogy amit leírnak az újságírók, azt nem feltétlenül kell támadásnak venni.”

Varga Roland: „Véleményem szerint azzal, hogy az újságot tiltó határozattal sújtja a Szövetség, azzal a saját rendezőit hozza nehezebb helyzetbe. Szerintem ma a sajtónak teljesen szabadon kéne működnie, úgy, hogy az emberek véleményét hitelesen leírja. A sok riportból egyetlen olyan nyílt levéllel találkoztam, ahol valóban tiltakoztak a megszólalók, hogy nem azt írták le, ami elhangzott. Tehát nagyságrendileg az a dolog nem fedti a valóságot, amit oda leírtak. Tudomásom szerint a RallyRacing magazin azért van, hogy a rendezőknek, a szakágaknak, lehetőséget adjon az eseményekről való beszámolóhoz. Azért van, hogy megmutassa az eseményeket, hogy mi, hogyan, miért történik. Na most, ha megkérdeznék tíz embert, akik elmondják a véleményüket, ami a Szövetségnek nem tetsző vélemény, akkor nem diktatórikus módszerekkel kellene az újságot betiltani, hanem

valahogy tudatni az emberekkel, normális körülmények között. Azzal, hogy a Szövetség a lapot betiltotta olyan szinten, hogy a rendezők nem használhatják hivatalos műsorfüzetként, azzal nagyságrendileg akár forintokat is veszíthetnek a rendezők rajta. Innentől kezdve kérdezem én, hogy fontos-e ennek a Szövetségnek, hogy ma Magyarországon minőségi és jó autóversenyeket rendezzenek? Értem ezt bármelyik szakágra. Ha fontos lenne, akkor ezt a lépést nem szabadott volna megtenni. És szerintem csak az az ember hóbörög, akinek valamiféle vaj van a füle mögött. Innentől kezdve minden elmondtam.”

Bessenyei Krisztina: „Ezen elképedtem, azért is, mert az MNASZ megnyilvánulásaival, a médiával kapcsolatban nekem folyamatosan vannak problémáim. Talán múltkor is, mikor kérdeztetek engem, már akkor elmondtam, hogy alapvető problémának tartom, hogy nincsen az MNASZ-nak nincsen egy média bizottsága, és nem foglalkoznak a médiával úgy, ahogyan kellene az én megítélésem szerint. És biztos, hogy ebből is származik az, hogy mindig vannak a médiával kapcsolatos problémáik, amik abból állnak, hogy van, amikor valakit felkarolnak, előnyhöz juttatnak, érthetetlen okból más médiákkal előnyt élveztetnek velük, majd egy ellenintézkedésképpen következik egy olyan, amire senki nem számított, hogy egy újságnak azért feladatai közé tartozik, hogy interjúkat közöljön, és erre egy ilyen intézkedés, egy ilyen döntéshozás rossz lépés a részükről. Hiszen, ha valamivel nem értenek egyet, annak megvan a megfelelő útja a sajtótörvények szerint. Például, el lehetett volna menni és panaszt tenni a MÚOSZ-nál. Ennek megvan a megfelelő módja mindenütt a világon, mint ahogy ez Magyarországon is gyakorlat. Nem ezt tették, és azért ez furcsa, hogy mindenféle vizsgálat nélkül, ahogy itt olvastam azt a közleményt, egy ülés után született a döntés, anélkül, hogy bármilyen formában ezeket a dolgokat kivizsgálták volna, vagy a megfelelő fórumon eljárak volna. De ilyen szinten kizárni vagy eltüntetni valakit... nem is nagyon emlékszem, hogy lett volna rá példa. Nem tudom, hogy ezt hogy gondolták. Meglepett, de nem először lepett meg a

médiával kapcsolatos megnyilvánulása a Szövetségnek. Ha ez velünk történik, én mindenképpen megpróbálnám betartani, amit ők nem tartanak be: a MÚOSZ-hoz fordulnék jogorvoslatért, és a helyzetekben is ezt választanám.”

Szerettünk volna többeket megkérdezni, de többen visszaléptek, vagy eleve nem nyilatkoztak ilyen vagy olyan okokra hivatkozva, hiszen nyilván van félni-, vagy félténivalójuk egy „demokratikusan” választott szövetség tagjaiként, az általuk „demokratikusan” választott vezetőség esetleges „demokratikus” szankcióitól...

Pájer Ani jegyzete:

Viszont én elmondanám a véleményem, lévén az elnökség döntése engem is érint. A sportorvosi kérdésben nem érzem magam kompetensnek, hiszen nem, hogy hivatásos sportoló nem vagyok, még jogosítványom sincs. De újságírónak tartom magam. Körülbelül nyolc éves korom óta, amikor rádöbbsentem, hogy a szülész-nőgyógyászat nem az én szakterületem lesz, lévén nem bírom a vért, azóta újságírónak is készülök, ezt tanultam az egyetemen is.

Hét éve dolgozom a médiában. Rádióval kezdtem, majd jött az írás, ami addig csak hobbi volt. Sokféle rúgást és pofont kaptam az életemben, de igyekeztem derekasan viselni, és mindig, minden helyzetben egy szempontot lebegtetni magam előtt: Reggelente, mikor felkelek, mindig tudjak tükörbe nézni. Semmi más nem fontos számomra. Aki ismer, azt tudja, hogy így van, aki nem, az vagy elhiszi ezt nekem, vagy nem. Bizonyítgatni nem fogom. Amikor elolvastam a mondatot, miszerint bárkiben is felmerült a gyanú, hogy nem azt írtam le, amit a nekem nyilatkozó mondott, mintha gyomorszájon ütöttek volna. Ez egy elvi kérdés. És a Szövetség a leggyengébb pontomat találta el ezzel. Gyengeség, én tudom.

Egy dolog van azonban, ami a legjobban fáj. Hogy engem, mint az újságírót, senki nem kérdezett meg, hogy „Te, tényleg mi is történt?” Csak elvonultak egy zárt ajtó mögé, és ítéletet mondtak felettem. Is. Dühös vagyok.

Kikérem magamnak, hogy hazug vagyok! Kikérem magamnak, hogy irányítom a beszélgetéseket!! Kikérem magamnak, hogy valaki névtelenül vádaskodhasson!!

Egy dolgot azonban elárulhatok. Én nem azért szoktam felvenni a beszélgetéseimet, hogy később tudjak bizonyítani vele bármit is. Illetve EDDIG nem azért vettem fel. Hanem mert – szintén gyengeség, tudom, de – képtelen vagyok olyan gyorsan írni, mint ahogy az interjúalany beszél. Viszont az ősemlerben és bennem sok dolog mellett az is közös, hogy én is gyűjtögető életmódot folytatok. Az elmúlt egy év összes telefonos és személyes interjújának anyaga megvan. És itt jön a fájdalom, de egyúttal várakozó és kárörvendő is vagyok. Senki nem kérte, hogy mutassam meg, mi is hangzott el, senki nem adott esélyt, hogy megvédhessem a becsületemet. EZ fáj. De kivárom, hogy egyszer valaki személyesen a fejemhez vágja: „Igen? Akkor bizonyítsd be!”. És ha ez bekövetkezik, és letehetem az asztalra a vádaskodó elé a becsületemet, akkor fogom igazán azt érezni, hogy megérte eddig azt a 20 évet áldoznom erre a hivatásra az életemből. Aki pedig megpróbált besározni, és magára ismer, annak csak azt tudom üzeni, hogy mélységesen szégyellje el magát.”

Pájer Ani